

„Csak mintha síri fátklyákról, arany
füstfelhő száll, a monda, fönt keresztül,
s kétkedőknek, fejünk körül dereng most,
s nem tudja senki, mi lesz vele. Érti
azoknak árnyát, kik valaha voltak,
a véneket, kik újra földre szállnak.
Mert sürgetnek immár az eljövendők,
és nem késik tovább a kék egekben
szent serege az istenembereknek.”

Friedrich Hölderlin: *Germánia* (ford. Lator László)

„Noha a »normális« híresség (mint amilyen a filmsztár) első pillantásra szeretetnek és általános elismerésnek örvendő figura, valójában a közönség viszonya az efféle hírességekhez nem mentes az ellenérzésektől, sőt olykor a gyűlölettel sem. Hasonlóképpen, a sorozatgyilkos mintha csak elítélést és gyűlöletet váltana ki az emberekből [...], azonban a nyilvánosság viszonyát ebben az esetben is olyasféle ellentétes érzések határozzák meg, mint a lelkes kíváncsiság, sőt az elismerés és a tisztelet.”

David Schmid: *Natural Born Celebrities. Serial Killers in American Culture*

„But what's puzzling you
Is the nature of my game...”

Rolling Stones

A patkány éve

1.

Lélegző, lassan foszló, puha köd borult a városra. Éjszaka volt, csak néhány lámpa gyér, kísérteties fénye világította meg a Central Park végeláthatatlan, szűk ösvényeit, és valamivel szélesebb, napközben forgalmas betonútjait. A park csöndesen ásított az ég felé, nyílt területei most üresek voltak. A mezőket szegélyező cseresznyefák korhadt ágairól kiszikkadt madártetemek csüngtek alá. Hideg volt, az árnyak baljósan imbolyogtak az idegen formák között. Valami lélegzett a föld mélyén, emberi nyelvre jobbra lefordíthatatlan akarat lüktetett benne, és ezt a lüktetést átvették a kövek, a növények, és a földet mindenütt egyre vastagabban belepő, barnás, kora őszi avar.

És volt itt valaki, aki meghatározott célt követve figyelt, és várta a pillanatot, hogy megmutassa magát. Senki nem tudott róla, senki nem ismerhette. Nem volt neve, legalábbis éjszaka nem volt olyan neve, amelyen bárki is megszólíthatta volna. Hónapok óta formálta át a méreg a tudatát, melynek köszönhetően kiérlelte magában tébolyult szándékait. A túlélés genetikai kódjaira a halál fedőbőrei húzódtak, genomjai egy pokolbéli táj térképét rajzolták ki. A méreg lassan bevette az értelem utolsó barikádjait is. A gondolatai egyetlen óriási, zselészerű, tapogatózó masszává lettek, amely minden ott akarta hagyni embertelen nyomait.

Csendben meghúzódott egy sövény mögött, és az egyik félreeső utat figyelte. Hallgatta a fák elhalt kérgeibe húzódó kabócák énekét, figyelte az ágak közé szótt pókhálók szálaik apró rezdüléseit. Nézte, ahogy apró, kitárt szárnyú rovarok gabalyodnak beléjük. És miközben várakozott, és a lámpák sem vetettek fényt fekete arcára, úgy nőtt benne a bizonyosság, hogy ma éjjel övé lesz minden hatalom.

Azért jött ide, hogy feltöltődjön, és hogy búcsút vegyen.

Ám a legfontosabb dolgok otthon vártak rá.

A felesége már az ágyban feküdt.

Belépett a félhomályos szobába. Egyetlen gyertya égett az éjjeliszekrényen, mellette dísztelen, fekete hajgumi és egy vízzel félig teli pohár. A kétszárnyú ablakok előtti nehéz függönyök, amelyeket a gyerekek délelőtti bújójcskázásuk során húztak össze, beengedtek némi fényt az utcáról. A férfi egy lila kendővel letakart tálcát tartott a kezében. Előrelépett, majd maga mellé tette a földre.

A felesége meztelen volt, alatta a lepedő egészen sima, mintha alig egy órája vasalta volna. A takaró mellette hevert a földön, csak két nagyobb párna maradt az ágyon, annak támaszkodott a kornak köszönhetően már kissé formátlaná vált törzsével és még mindig kölyökállatra emlékeztető fejével. Karját oldalra vetette, csípője valamelyest megemelkedett, lábai a felsőcomb bensőjénél éppen csak összeértek. Leborotválta a szőrzetét ott, ahol korábban még soha – délután úgy érezte, hogy a Bosszú Szelleme jelent meg előtte, és ő utasította erre. A pirulákon keresztül szólt hozzá. Házasságuk éve alatt egyikük sem foglalkozott ezzel, de a férfi ezúttal mégis örült, hogy jobban láthatja, habár kissé hiányzott neki az ismerős, dús prém. A szubtrópusi éghajlat. A nő is örült, hogy jobban látják. Az agyában habzó több százezer neuron és azok bonyolult kapcsolódásai vasárnapi álmukat élték.

Felemelte bódult fejét, és rámosolygott. Pillantásának súlya tompán hullott a másik örvénylő tekintetébe.

A férfi közelebb lépett, és finoman ráhelyezte a bilincseket. Először a bal csuklójára, majd a másikra, miközben végigfuttatta vérfoltos mutatóujját a bőr dúsan érzett felszínén. Az acélszerkezetet egyetlen óvatos mozdulattal zárta rá, majd az ágykerethez csatolta. Kriminálisztikai tanulmányaiból tudta, hogy ezek a könnyű, olcsó bilincsek korántsem elszakíthatatlanok, de abban is biztos volt, hogy a felesége nem fog tudni kiszabadulni belőlük. És nem is akar, elvégre semmi oka sincs rá. Hiszen ő sem akar mást, mint együtt át lépni vele a reggelbe, amelyben nincs több kétség, nincs homály.

A reggelbe, amely sosem ér véget.

Az apja azt mondta régen, nincs rosszabb, mint amikor egy vadállat csapdába esik. Amikor megfosztják erejétől, és egyetlen ponthoz szegezik, és még él, lüktet benne az akarat, az ösztön a támadásra vagy a menekülésre, de már nem képes kifejezni értelmét egyetlen rezdülését sem. Amikor elnémítják benne azokat a törekvéseket, amelyeknek egyébként sem voltak szavai. Ilyenkor, fiam, ha csapdába ejtenek, *ne mozdulj*. Ezt mondta az apja, ne mozdulj. És ha a másik oldalon vagy, ha egy napon te ejtesz csapdába valakit, mondd neki azt, jobb, ha nem mozdul.

– Drágám, most ne mozdulj. – Igyekezett lágyan szólni, de hangja kissé rekedtesen hatott. Valami elpattanhatott a garatjában, míg a parkban volt. A homloklebenyében egy most még mérhetetlenül parányi vérrög növekedésnek indult.

– Rendben, szívem – válaszolta a felesége.

Mikor végzett a bilincsekkel, hátrébb lépett. A nő, akivel tizennégy éve házasodtak össze egy meleg júniusi délutánon, még mindig mosolygott, és láthatóan biztos volt benne, hogy hamarosan elmerülnek az asztrológiában. Mozgolódni kezdett, majd gyűrögetni kezdte maga alatt a lepedőt. Hívogatta, akár egy puha tenyészet, egy immunrendszer nélküli sejtközpont, amely alig várja, hogy a szerelem narkotikuma megfertőzze, és még a jelenleginél is mélyebb kábulatba ejtse.

A férfi is elmosolyodott, egyetlen, rövid pillanatra, majd lehajolt, lerántotta a kendőt a tálcáról, és felkapta az előre megtöltött injekciós tűt. Felemelte, és mikor megvillant rajta a gyertya remegő fénye, kispriccelt vele, majd a nőre kacsintott. Tisztában volt vele, hogy az orvosok nem a drámai hatás kedvéért spriccelnek a szűrés előtt, hanem azért,

hogya a tüben ne maradjon levegő, ami a vérkörbe jutva halált is okozhat. Egyetlen buboréknyi oxigén ugyanolyan elzáródásokat okozhat a véráramban, mint az országúton keresztbefordult kamion a forgalomban. Nem akarta bántani a feleségét. Ó, dehogya. Egészen más tervei voltak.

A tüben nem maradt levegő.

– Képzeld, drágám, találkoztam valakivel a parkban. – Hangja ismét rekedtes volt. A mosoly eltűnt az arcáról.

Közelebb lépett a nőhöz, néhány pillanatig csak állt mellette, és nézte, majd leült mellette az ágy szélére.

– Egy kedves fiatalember volt. Az igazat megvallva... A fiunkra emlékeztetett. Talán Richie is ilyen lesz, ha majd felnőtt. Jól elbeszélgettünk.

Megérintette a nő állát, majd végigfuttatta meztelen mellén a májfoltos kezét. Néhány biztató szót szót, majd előrehajolt, maga felé húzta a nő fejét, enyhén oldalt fordította, és határozott mozdulattal a legfelső két csigolyája közé döfte a tűt.

Az ember oly semmisség, hogy bármi elsodorhatja, egyetlen szélfuvallat akár.

– Aztán megjelentek a barátai is. Nagyon érdekes dolgokat mondtak. Úgy éreztem, mintha hálgyog hullna le a szememről.

Lassan pumpálta bele a hetekkel korábban kapott idegmérget. A tanítóitól kapta, és jól tudta, milyen hatásra számíton. Egy ideje már kondicionálta az asszonyt a végső beavatkozásra. Tökéletes érzéstelenítés nyaktól lefelé, illetve a hozzákevert harmadik generációs heroinnak köszönhetően némi jóleső bódulat. A felesége felvette az anyag tempóját, a vizsgálat ritmusát, hátrahajtotta a fejét, finoman remegni kezdett az ajka. Mikor a tű már üres volt, lehunyta a szemét, és egy percig szótlánul, mélyen lélegzett. Aztán felpillantott, és meglátta a férfit, amint a lába között térdel, és olyan meglepetten pillant alteste sivatagába, mintha életében először látná.

Jobb kezében ott tartotta a kést. Baljával a lábát markolta, mintha abban kapaszkodva akarta volna megtartani magát. Mellette néhány centivel, a lepedőre kiterítve, ismerős és ismeretlen rendeltetésű orvosi szerszámok egész arzenálja hevert. Különböző méretű szikék, egy kicsiny csontfűrész, egy ökölnyi, agyműtétekhez használt sebészeti útvefűró, rengeteg vatta és géz, különböző méretű és fogazatú ollók, két eltérő hosszúságú és fényerősítésű zseblámpa, egy körömrészelőre emlékeztető fémdarab, amely a két végén veszélyesen elvékonyodott, egy csomag bontatlan zsilippenge, továbbá számtalan fogó, csavarhúzó, csipesz, szög, kalapács és hasonló eszköz.

– Drágám... Tudod, hogy milyen nap van ma?

A nő képtelen lett volna válaszolni. Homályosan felfogta ugyan a férje szavait, de nem tudott gondolkodni. Milyen nap lehet ma? Talán csütörtök?

– Ezen a napon találkoztunk először... Tizenöt éve. Emlékszel? Abban a pillanatban mindent tudtam, amikor megláttalak. Mindent láttam előre. Láttam azt is, hogy találkoznai fogok azokkal az emberekkel, akik elmondják majd, hogy mi a teendőm, ha eljön az ideje. Ők vetettek le ide, ilyen mélyre, hogy jelezzek a többieknek is. – A férfi megnyalta a szája szélét, és izgatottan nyelt egyet. – Most jött el az idő, kedvesem. Ez a mi ünnepünk, amikor már nincsenek szavak, amelyeket ne mondhatnánk ki egymás előtt. Nincsenek vágyak, amelyeket titkolnunk kéne.

A nő üres tekintetében ekkor némi világosság gyúlt. Ajkai megduzzadtak, légzése hevesebbé vált.

– Szeretnék bejutni a bőröd alá – mondta a férfi, miközben kéjes pillantást vetett a feleségére. A sivatag lassan nedvdús oázissá vált alatta.

Feljebb húzódott, és a nő szájához közelítette a pengét. Az alsó ajkához szorította, majd finoman ránehezedett, és egy hajszálnyit belemetszett. Azt gondolta, csak apró sérülést okoz, de elszámította magát, mert izgalomtól remegő kezével végül teljesen átvágta az ajkát. A szike megcsúszott a fogsoron, és a súrlódásnak köszönhetően egy pillanatra kellemtelenül éles hangot adott. A nő felszisszent a fájdalomtól, miközben nyelni kezdte saját, lassan folydogáló véréit. A férfi gyöngéden megsimogatta az arcát, ismét becézgette, és biztosította róla, hogy nem okoz több fájdalmat. Újra nekilendült a késsel, és a sebtől lefelé indulva finom, rövid sebet karcolt a nőbe. Hamar eljutott az állához, majd végighúzta

a pengét a nyakon. Mikor a szegycsonthoz közeledett, elengedhette magát, hiszen tudta, az érzéstelenítő itt már kifejti a hatását. Most már bármit megtehet, az asszony nem fog kiabálni, és a gyerekek nem ébrednek fel. Az éjszaka, most először, csendes lesz.

A két kulcsfont közötti gödröcskétől kezdődően tehát nem türtöztette magát, és egyetlen, határozott és mély mozdulattal, ahogy a bűvész a leplet rántja le, végighasította a nő fehér, korához képest alig ráncosodó bőrét. Vörös csík jelezte a vágás vonalát, de a vér csak lassan csordult túl frissen vajt, lágy medrén.

Ezután letette a kést, majd egy kampót vett elő, és mindkét oldalt le-föl mozogva azal lazította ki az egyébként is kevés ellenállást mutató szöveteket. A vágás alatt nyúlt be, ameddig csak tudott, és igyekezett helyet találni magának. Amikor úgy érezte, hogy a bőr szélében megfelelően meglazult, újabb, más kialakítású kampókat és szögeket vett elő. A kampókkal mindkét oldalon széthúzta a bőrt, amennyire csak lehetséges volt, majd magát a kampót a szög segítségével a vékony matracon keresztül az ágy szélébe verte. Nyolc kampót és huszonhárom szöveget használt föl. Huszonnégyre lett volna szüksége, de az utolsót nem találta meg. Alighanem lesodorta a tálcáról.

Körültékintően dolgozott. Nem sietett, és bár minden levegővételével emelkedett és süllyedt benne a téboly árapálya, egyelőre igyekezett úrrá lenni izgatottságán. A nő közben ugyanúgy mosolygott rá, és minden újabb kampó láttán kérdően vont fel a szemöldökét. Amikor teljesen kitárulkozott, és megnyűzott, eleven állatként feküdt előtte, egy pillanatra magához tért, és megszólalt.

– Látod, bejutottál a bőröm alá.

Utoljára akkor mosolygott rá így, amikor a tizedik évfordulójukon méregdrága szemránckrémet kapott tőle ajándékba.

A férfinak nem kellett több. Mohón rávetette magát a kifordult bőrre. Nyalta róla a vért, a ragadós nedveket, a húst, szopta a belső szervek kilógó csövecskéit és szívókáit, a gyomorból kicsorgó se nem szilárd, se nem folyékony anyagot, az epe tejfehér váladékát, majd közelebb hajolt a húgyhólyaghoz, és az orvosi eszközökkel ezúttal nem törődve, a saját fogával tépte fel, hogy hozzáférhessen tartalmához. Amikor sikerrel járt, egy percig csak nyelte, nyelte mindazt, amit a nő már néhány órája magában gyűjtögetett. Fejével, nyelvével, arcával nekidörgölözött a másik belsejének, úgy járt benne, mintha kincse bukkan volna, s valóban, egy egész kincsestár nyílt meg előtte, egy ember – egy asszony! – szavakba nem foglalható benső élete, benne a képzelt, vég nélkül visszhangzó bagolyhuhogással. Két kezével közben öntudatlanul gyűrögette a lenyűzött bőr lassan megkeményedő peremét, simogatta és gyömöszölte az alvadásnak induló vér mindenhová kiülő rögeit. Csak kutatott a szájával, szemét lehunyva, csak ízlelt, és a többi érzéke megszűnt érezni, nem tudott másról, csak az ízokról.

És hirtelen valami borzasztót érzett a szájában. Valami kátrányszerű, emészthetetlen ízt. A tűző napon hagyott döghús lehet ilyen.

Öklendezni kezdett, majd felemelkedett, megrázta magát, és eszeveszetten felordított. Hamar abbahagyta ugyan a kiabálást, de nem nyugodott meg. Kereste a másikban, hol rejtegette a mérget, amibe belekóstolt. Nézte, de nem látott keresztül a hártyák végeláthatatlan fodrain, a nedvek lassan permetező, szürke függönyén. Beledugta a kezét, úgy kutatott, majd kihúzta, megszagolta, egy pillanatra megízlelte, ami a gyűrűsujjára ragadt, és elfintorodott.

Közelebb hajolt, és ismét szaglászni kezdett. Bekapcsolta az egyik elemlámpát. Újabb, ezúttal kisebb és finomabb kampók kerültek elő.

Néhány perc elteltével készen állt az újabb feltárás. Valami rettenetes feketeség volt a nőben. Egy egész siralomház salakja és mocska gyűlt benne össze egy alig néhány ujjnyi átmérőjű területen.

– Drágám, azt hiszem, hasnyálmirigyrákod van. – A férfi felsóhajtott, majd undorodva kiköpött.

A nő tudata közel egy óra elteltével már kitisztult annyira, hogy képes volt válaszolni.

– El akartam mondani... – Hangja erőtlen volt és távoli. Láthatóan küzdött az eszméletéért. – Múlt pénteken voltam kivizsgáláson, és ott tudtam meg. Dr. Akiba azt mondta, hogy még van...

– Mi van, mégis mi van?! – kérdezte a férfi, ezúttal magából kikelve. – Mi van, a kurva életbe? Remény?! Ezért jöttem ma haza, ezért gürcöltem? Ezért etetem a kölyköket? Tudod, mennyit kell dolgoznom, hogy meg legyen mindened, és közben még úgy is teszek, mintha élvezném! – Egy pillanatra szünetet tartott. – A fenébe, én csak egy jó estét akartam magunknak! – Miközben hevesen gesztikulált, az egyik kampót véletlenül kiszakította a helyéről. A húsdarab, amit tartott, egészében levált a nő hasfaláról, és gúnyt űzve a ballisztika törvényeiből, egyenesen a szemközti falhoz röpült. A ragadós felével csapódott oda, és kínos lassúsággal kezdett lefelé csúszni. A férfi kiviharzott a szobából. Egy kisméretű, tölgyfacsemetékhez használatos láncfűrészrel tért vissza.

– Előbb kellett volna szólnod. Hogy hozhattad ezt a betegséget a házamba? De nem számít. Gondoskodom róla, hogy ne vihesd ki innen. – Meghúzta a zsinórt, és a berregő hang megöltötte a szobát. – Figyelem, emberek, Tracey Allister a kis láncfűrészem ellen! Vajon ki fog győzni? Kiütés vagy pontozás? Hány menetet jósolnak a meccsnek?

A nőnek abban a pillanatban tűnt fel, hogy odakint már hajnalodik, mikor a férfi ismét az ágyhoz lépett. Az első fénysugarak ekkor megvillantak a vékony fémlemezen. A lánc szabad szemmel követhetetlen sebességgel forgott, a tűhegyes fogak pedig szétszórták a hajnalpírt a szoba minden sarkába. Az éjszaka csendje feloldódott a reggel mozgalmasságában. Az acél a hangzavarban olyan erővel hatolt a húsba, ahogyan a jelen omlik a mind komorabbá, mind szűkösebbé váló jövőbe.

Néhány perccel később a férfi izzadtan és lihegve állt a fürdőszobában. A tükörben nézte elgyötört arcát, kémlelte, lát-e rajta valamilyen változást. Hiszen ma mégiscsak megölte a feleségét. Bizonyára nyomot hagyott rajta, hogy megváltozott az élete.

De nem látott semmit. Egyáltalán semmit. Tekintete ugyanolyan fénytelen volt, mint hetekkel azelőtt. Jóval azelőtt, hogy találkozott volna velük. Jóval azelőtt, hogy beadták neki azt a szert, miközben részletesen elmondták, hogy mit kell tennie. Világosan emlékezett rá, ha minden elsötétült is, ez a fénylő folyosó nyitva állt előtte, ezen mindig végigmehetett, akár aludt, akár ébren volt. Az ő fénylő folyosója, amit a *barátai* tártak fel előtte.

Még nem végzett a dolgával.

– Tudom, hogy most ők jönnek, tudom. Nem kell emlékeztetned! – A fejéhez szorította az öklét, és minden ízében remegni kezdett. – Tudom, hogy mi a dolgom. A kurva életbe, elég legyen!

Ismét magához vette a kést, kilépett a fürdőszobából, és elindult a gyerekek szobája felé. Belépett, és felkapcsolta a villanyt. Karen nyugodtan aludt a mackói között – szerencsére nem ébredt fel a láncfűrész zajára. Feltehetően a közeli építkezés miatt már úgymint hozzászokott az ilyesmihez.

Richie nem látszott ki a takaró alól. Mindig így aludt, egészen elrejtőzött a paplan alá. Mikor kisebb volt, azt mondta, a Hórihorgas Embertől fél.

És a Hórihorgas Ember most, meggörnyedve a tudatát átjáró hallucinogéntől és tettei alig felfogott, iszonyatos súlyától, bizonytalan léptekkel elindult hatéves kislánya ágya felé.